

G E O R G E T A   B L E N D E A   Z A M F I R

DORIN = DOR + IN = ÎN DOR

Georgeta BLENDEA ZAMFIR

DORIN= DOR+IN= ÎN DOR

Roman de dragoste și preistoria Daciei

Editura Virtual

2011

ISBN(e): 978-606-599-453-9

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului, sub orice formă, este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Digitizare realizată de Merlin IT Consulting Ltd. London, U.K.

Cuprins

Capitolul I	2
Capitolul al II-lea	26
Capitolul al III-lea.....	50

Nota: Toate cunoștințele despre daci, transmise în această carte au un fundament real, citite de autoare în materialele de specialitate, mai ales în cele 4 volume din “Stămoșii românilor”, în special în “Preistoria Daciei” și în comunicările oamenilor de știință la Congreșele Internaționale de Dacologie.

Motto: *Zalmoxis a unit la 1800 î.d.H., triburile getice cu cele dacice, la venirea illirilor. Illirii sunt strămoșii croaților și în limba croată sunt 800 de cuvinte românești. Iată vatră înseamnă foc.*

Capitolul I

Învolburată de aura divină cu raze venind din preistorie, iubirea înalță ființa umană, o învălmășește în senzațiile mirobolante ale trupului, o rodește în fructul miraculos al vieții, după ce floarea parfumată, se scutură.

Cu iubirea încep primele senzații ale vieții, în divinitatea albastră a ecourilor ei se sting toate viețile. Mai întâi a fost duhul ce plutea pe întinsul apelor, ca formele să se materializeze și să procreeze în aura miraculoasă a iubirii Dumnezeu- Pita (în sanscrită)- tată a lăsat peste spațiul românesc- ra- mana (brahmana) primele raze de verde ale Paradisului ca să plouă cu fulgi albi parfumați de floare de măr, ca în colinde.

Și când iernile acopereau cu steluțe de gheață umerii albi ai României (spațiul carpato-danubiano-pontic), când pe 23 decembrie, echinocțiul de iarnă venea cu zurgălăii săniilor străbătând întinderi de plapumă albă, un popor mai vechi decât toate, se dezlănțuia în cătun, jocuri cu măști, îmbrăcat în costume cu semen ce povesteau, ce scriau, ce conțineau horoscopul fiecăruia (vezi o cunoaștere a astrologiei) pentru sprijinirea Soarelui ca să nu moară în cea mai scurtă zi din an. Crăciun era un zeu al Soarelui și el se serbează la români din timpul când după hegemonia pietrei (vezi Stonehenge, Sarmisegetuza) a urmat adorarea soarelui care compunea și numele celui mai de seamă zeu, Zalmoxis (Zal- Soare, mox- moș, is- Isis, Isus, etc.).

Iernile ramanilor, când ei stăteau în jurul focului și jucau, bucurându-se întreg de bogăția unui pământ, identificat ca fiind, Paradisul, sunt iernile noastre ale celor actuali care știu în continuare să ne bucurăm intens, să celebrăm momentele importante, să trăim clipa, iubind intens.

Iubirea prinde ca într-o țință dulce tandrețea care cuprinde ființa când privește adânc în ochii celui care trimite energia sexuală. Hormonii fericirii acționează atunci și tinerețea rămâne în corpul celui care activează acești hormoni ai fericirii.

De odinioară milioane de ani de când s-a descoperit depozitul osifier de la Valea lui Greuceanu, în spațiul ramanilor a curs o viață continuă despre care a fost interzis să se vorbească. 53 de istorici ai Antichității au fost interziși, 1000 de ani fiindcă au scris despre daci și despre Dacia, țara de la 1800 î.e.n. până la cucerirea ei de către romani (cuvânt cu etimologie în spațiul carpato-danubiano-pontic, vezi Plăcuțele de fier de la Sinaia care au fost Plăcuțele de aur de la Sinaia, topite de către regale Carol pentru a termina construcția Palatului Peleş, de la Sinaia).

Iubirea umple sufletele de trăiri celeste și aura din jurul persoanei se interferează cu aura celeilalte, armonizându-se și făcând cuplul să se înlănțuie în sfere Divine. O zi de iarnă printre brazii din pădurea de la Poiana Brașov când iubirea este atât de intensă încât topește gerul, înfierbântând sufletul în trăiri înalte, îmbătând ființa cu vraja inimii.

Cântecele tradiționale românești au în sâmburele lor patima iubirii. Mai ales, cele Ardelenești (cuvânt din plăcuțele de la Sinaia) conțin sentimentul profund al iubirii. Un plai de vale și munte, un plai al depărtărilor prin transhumanță, implică dorul, sentimentul dorinței pentru obiectul iubirii, aflat la depărtare.

Dorul și doina sunt cuvinte de suferință ale românilor; milenii de răstriști și condițiile unui popor generând suferință. Inițial însă a existat un spațiu de paradis, a isihăștrilor, celor care aveau o filozofie, înainte de filozofia Yoga.

Iubirea ca flacăra a cuprins și inima Tarengăi. Flacăra din ochii negri ai lui Dorin o pârljolește interior. Ar vrea ca iubirea să nu mai fie devastatoare, chinuitoare, și pentru asta se gândește la teoria optimizantă pe care și-o însușit-o; să scoată suferința din iubire, dulceața iubirii să o facă să fie calmă și liniștită, să deguste ca pe o zi de iarnă, ningând liniștit, cu fulgi în forme armonioase, sentimentul care a cuprins-o.

Se gândea intens la Dumnezeu, se ruga fierbinte de mai mult timp să-i dea o iubire care să-i încununeze viața.

Și Zalmoxis, zeul suprem se ruga la Dumnezeu. Se ruga la Tatăl- Pita. Sanscrita în acest spațiu al ramanilor, își are originea. Zalmoxis rugându-se la Pita a fost confundat cu Zalmoxis care a fost sclav la Pythagora. Dar Herodot în 96 spune clar că el nu crede că Zalmoxis a trăit în vremea lui Pythagora, ci a trăit cu mult timp în urmă, el fiind om și zeu al geților.

Dacă un zeu se ruga lui Dumnezeu, cât de puternică a fost credința, în spațiul ramanilor, în spațiul nostru acoperit de interdicția de a se vorbi despre el, atât de mult încât Iordanes înlocuiește cuvântul get cu got. (asta o susține și Carolus Lundius la 1660 unde în lucrarea lui “Zalmoxis legiuitor al geților” de fiecare dată când pomenește pe goți, pune în paranteză geți).

Dorin este un tânăr atât de frumos ca un Apolo (vezi Apolo, cântecele de Lerui Lir, cum susțin anticii) cu ochi negri. Intensitatea culorii ochilor ca mura o frapează pe Tarenga. Dorin îi susține privirea care la Tarengo este foarte intensă, ceea ce înseamnă că el are un caracter foarte puternic.

Tarenga a mers la școală și acolo, surpriză, l-a întâlnit pe Dorin, pe măsura așteptărilor ei îndelungate.

Tarenga este o ardeleană atât de sensibilă că nu poate să se îndrăgostească de oricine. Ea are concepția că o femeie trebuie cucerită ca o cetate. Bărbați ocupați-vă de cucerirea femeilor și lăsați războaiele. Femeilor, deveniți cetăți ca niște Biserici în care bărbații să intre, rugându-se.

În epoca pietrei, nu cum cred materialişti, primitivă, ci avansată artistic (vezi cultura Boian din lucrarea “Strămoşii românilor”, volumul “Preistoria Daciei”) o statuie Frumuşica este un bust de femeie, realizat cu măiestrie artistică, pe un falus. Femeia era deasupra, e suficientă dovadă despre matriarhat. Vine apoi legea bărbaţilor, legea peleasgilor, legea falusului (falus atât de mult cântat de români, în muzica tradiţională; mai întâi s-au numit ramani, vezi brahmanii care au plecat în India şi apoi s-au numit peleasgi, cei din spaţiul carpato-danubiano-pontic).

Tarenga în momentul în care l-a văzut pe Dorin, cu un zvâcnet de joc în fiinţa lui, cu o privire de mură, neagră, profundă, serioasă, dar tandră, a înţeles că el va fi mereu iubirea vieţii ei.

Iubirea care a cuprins-o a devenit ca o febră, ca o obsesie, a devenit dureroasă. Cu teoria optimizantă în cap, presupunând o fericire continuă a vieţii, Tarenga doreşte să nu sufere, să aibă o iubire ca o atmosferă pe planetă calmă, o întoarcere a isihasmului, pe Terra.

Tarenga l-a întâlnit din nou pe Dorin, astăzi la şcoală. El este făcut întreg pe gustul ei. Un funduleţ sexi i-a atras atenţia de prima dată când l-a văzut. A simţit un fior de dorinţă. Ochii lui de un negru de mură, de asemenea au atras-o intens. O priveşte şi fluxul privirilor este de o intensitate maximă. Există în sfera bioundelor care înconjoară persoana, o ţintă care a vrăjit întotdeauna. Ochii au fost întotdeauna cântaţi în muzica tradiţională românească. E greu să crezi în evoluţia darwinistă şi mai degrabă în Dackcha, zeul care a coborât în Rmania şi a dus cu el mai departe din spaţiul nostru noţiunea de OM, invocată în meditaţia indiană. Omul este la noi, individual.

Tarenga privea în ochii negri ai lui Dorin şi parcă s-ar fi scăldat în undele unei băi fierbinţi. Fluxul ochilor era senzual, atât de intens de parcă ei făceau dragoste. Râdeau şi glumeau tot timpul. Se simţeau grozav împreună. Senzualitatea este o aură divină care înconjoară două fiinţe ce se găesc, la un moment dat pe coordonatele ample ale atracţiei dintre bărbat şi femeie. Se-nşiruie ca măgelele momentele vieţii. Când s-a despărţit de Dorin, Tarenga a simţit o rupere, aproape o rupere de material. Se simţea suspendată într-o sferă de unde, îi lipsea jumătatea bătută de Soarele Ra- Rmania era un spaţiu de rai, unde isihăstria duceau o viaţă fericită. Trebuie să meditezi mult ca să scapi de mrejele sexuale atât de violente ale dorului.

Tarenga dorea să nu sufere în iubire, dar la ea sentimentul se împletea prea puternic şi o rodea ca un sfredel. Lupta ei cu acest sentiment atât de clocotitor era în fiecare moment. Vroia să experimenteze pe ea, o iubire care să nu-i provoace suferinţă, ea care se alimentase din întreaga literatură a lumii, atât de tragică. Vroia să înceapă cu sentimente de linişte, nu o fericire prea mare, care este tot atât de dureroasă, un sentiment ca un lapte dulce, senin şi paşnic. În corpul ei era o boare şi gândul la Dorin era continuu.

Se gândea ce simţea el şi dacă va avea curajul să încerce să o cucerească. Observase că de data trecută îi ieşise un coş şi deci Tarenga credea că el simţise pentru ea dorinţă.

Dar mereu iubirea care căzuse peste ea, era un sentiment nemaîntâlnit, de o intensitate copleșitoare. Parcă înota în fiecare moment, să iasă la mal. Nu vroia ca durerea să se amestece cu acest sentiment așa de bine numit de către români, dorul.

Credea în puterea ei de a-și ordona gândurile ca ele să nu mai devină dureroase. Lupta era intensă în sufletul ei și dorea să fie victorioasă. Dorin constituia tot ceea ce era mai frumos și toate visele ei din viață s-ar fi putut împlini dacă o asemenea iubire ar fi intrat pe rol.

Nimic nu o mai preocupa pe Tarenga și gândurile se-nchegau ca într-un nod de ființa lui Dorin. Dacă ar fi fost doar atracție sexuală, ea l-ar fi atras în patul ei pentru o partidă. Dar sentimentele erau de o putere amețitoare și își dorea ca el să încerce să o cucerească.

După prima întâlnire dintre ei, Tarenga simțise o durere foarte mare în ființa ei. Cum s-a întâmplat ca dragostea să devină dureroasă? Era nespuse de fericită, dar această fericire dorea. Oare oamenii știu că o fericire prea mare doare? Deci Tarenga avea de luptat pe mai multe planuri. În primul rând să facă din această iubire ceva dulce, optimist, revigorant și în al doilea rând să-l determine pe Dorin, să ajungă la ea.

Fusese preocupată intens de toate cunoștințele pe care le dobândise privind spațiul românesc, ca spațiu de origine al popoarelor; 53 de învățați ai antichității fuseseră interziși 1000 de ani fiindcă au scris despre daci și despre Dacia. Intuise că o existență de 2.200.000 de ani n-ar fi putut fi uitată dacă n-ar fi existat interdicții privind cultura care încă mai există în arta tradițională românească.

Dar când a citit volumul despre interzicerea învățaților antici care au scris despre daci și Dacia, a fost profund impresionată. Tarenga avea o intuiție foarte mare. Îl studiase pe Bergson și i se relevase puterea ei de a vedea adevărul. De multe ori ideile ei erau contestate și când se revela adevărul întreg, suferea mult că intuiția ei a fost combătută. Și acum intuia că Dorin s-a îndrăgostit și el de ea. Sigur, nu putea să-și imagineze că el ar trăi așa de intens acest sentiment. În final, Tarenga dorea să ajungă să se iubească împreună cu el, să se tăvălească în patul țipetelor din timpul orgasmului, îl intuia a fi în totalitate pe placul ei.

Dar în același timp, dorea să se învâluie în aureola vrăjită a clipelor petrecute împreună.

Se gândea la toate momentele de a fi împreună și i se revela ca vor fi deosebit de plăcute.

Astăzi trăise în compania lui 3 ore și toate minutele au fost pline de plăcere. Interferarea lor scădea din intensitatea sentimentelor Tarengăi, care atunci când era singură, prolifera pasiunea.

Astăzi când fuseseră împreună, Tarenga se văicărise că se lovise la un deget. El i-a preluat văicăreala și ea se gândea că era ca actul dragostei. Ochii lui negri o priveau continuu și zâmbetul lui era atât de plăcut. Tarenga își pusese niște pantaloni sexi și el tragea cu ochiul la picioarele ei atât de bine alcătuite. Plenitudinea trăirilor Tarengăi este ca un ocean cu valuri uriașe. Probabil că

singurătatea din ultimul timp o facea să fie atât de sensibilă. Pentru ea, a întâlni un om care să-i corespundă este o adevărată minune.

Se gândește că nu a fost bărbat care să nu o placă. De aceea și Dorin, este sigură că o va plăcea. Cel mai greu este de trecut pragul de la contemplare la acțiune. Tarenga nu poate fi accesibilă. Există în ea un zid ca de cetate. Soțul ei a trebuit să o păcălească pentru a ajunge la ea. Nu știe dacă Dorin are vreo posibilitate de a imagina o strategie de a o cuceri.

Tarenga e impregnată în totalitate de gândurile privindu-l pe Dorin. Este și singurătatea de vină că a devenit atât de sensibilă. O petrecere a timpului cu un bărbat ar atenua trăirile acestea paroxistice. Dar ea nu poate accepta pe oricine.

Tarenga este de două ori venusiană. În horoscopul de la Tărtăria care datează de la 4500 î.e.n (cercetarea s-a făcut în S.U.A. cu carbon) planeta Venus are simbolul de la diez # și ea se numea Șa. Venus este planeta feminității, a senzualității, a iubirii, a procreației. Și iată acest Șa care are o conotație sexuală, a sta în șa, a fi pe o femeie, cum a trecut în she= ea, cum a trecut în chère= dragă. Iar conotația de # diez, s-a așezat în portativ și muzica învăluie ca într-o celestă armonie, orice poveste de dragoste.

Iubirea este muzica învăluitoare cu accente de dorință intensă și când nu iubim nu ne dăm seama cât este de complexă.

Iubirea ca și oceanul albastru planetar ne învăluie cu furtunile ei, cu clipele ei celeste de trăiri calme, ca apa mărilor.

Tarenga a implorat puterea zeului Zalmoxis să se insinueze în personalitatea lui Dorin. Implorarea zeului a fost intensă. În serile de rugă ea intensifica rugile ca să intre în sfera aurită a nevăzutului. Avea o zi înflorită cu realizări înalte, fiindcă personalitatea exuberantă a reprezentantului Puterii a răspuns la toate cuceririle. Se gândea la o partidă de dragoste cu reprezentantul Puterii. A doua zi, în iarna ca o zână care pusese flori misterioase pe crengile copacilor zbură spre școală, unde se întâlnea cu Dorin. I se părea că întreaga lume este la picioarele ei. Natura vibra alb în concordanță cu visurile ei. La școală Dorin o întâmpină cu un compliment, comunică intens din priviri. El îi atinse brațul gol cu un deget. Se părea că întreg este la picioarele ei. Dar deodată iată că intră o domnișoară, o prietenă a lui Dorin. Întraga lume a Tarengăi se prăbuși. Prăbușirea este ca a cerului dezlănțuit peste pământ. Vor urma ore groaznice în care câmpul vibrațional din jurul Tarengăi s-a spart și dezintegrarea fiecărei molecule a devenit o durere fără sfârșit. Pentru optimismul exersat al Tarengăi această durere insuportabilă era ca o înfrângere a tuturor teoriilor ei. În epoca în care se face sex în grup, ea are un sistem de valori care funcționează numai El+ ea. Logic, încerca să găsească toate argumentele pentru care trebuia să fie geloasă, absolutistă, mai ales că Dorin nu era pentru ea decât un altul. Dar câmpurile lor interferaseră și știa că ei se află într-un cerc magic Bărbat+ femeie. Îl suspectă pe Dorin că o adusese pe domnișoară ca

să verifice reacția Tarengăi, să înțeleagă dacă ea îl iubește. Când Tarenga văzuse pe chipul ei reacții de supărare la vederea Domnișoarei și izbucnise într-o veselie, o fericire, o exuberanță care vorbea despre sentimentele lui, mai ales că îi pusese o muzică; un fir comunica dragostea lui.

Pe de altă parte, Zalmoxis se răzbunase. El se simțise înșelat și îi dădea Tarengăi o asemenea trăire în care fiecare celulă se perpelea în focul suferinței.

Durerea întreagă o cuprinse și înnota în baia ei fără nici o speranță de alinare. Aștepta ca toate acestea să treacă. Nefericirea era cu atât mai mare cu cât se îneca ideea ei despre hormonii fericirii, despre teoria optimizării. Invocase forțele lumii paralele și această întrepătrundere o aruncase în a face o greșeală, aceea a trădării. Acum suporta valurile amare ale unei mări imense în care aruncase flăcările ce o ardeau intens.

Aștepta ca să treacă acest val de suferință în care stătea ca într-un infern. Durerea era incomensurabilă. Între bărbat și femeie se țese un câmp bioundic care interferează intens, spargerea acestui câmp produce o dezintegrare atomic dezastruoasă. Sensibilitatea accentuată, trecerea în lumea paralelă este mai periculoasă decât ar fi putut să-și imagineze Tarenga. Veni la ea prietena ei Flori, ea era veselă, îi povestea anumite lucruri dar Tarenga aștepta să fie singură, să-și lingă rănilor. Nu mai putea să sper. După atâta speranță, lumea ei se prăbușea, cu un zgomot asurzitor. Simțea dorința de a muri. Aceasta o sperie cumplit. Nu putea să înțeleagă cum ea atât de optimistă, cu proiecte majore, să intre într-o zonă atât de întunecată. Zăcea în pat, o dureau ovarele, dorința din ziua aceea fusese mult mai puternică decât în alte zile. Zona de durere în care se afla era ca o pustie în care nu se întâmpla nimic. Nici un medicament nu ar fi putut alina starea aceasta de ardere în foc. Nici nu se întâmplase nimic între Tarenga și Dorin și iată că aceste trăiri se instauraseră în viața ei. Aștepta să se întâmple ceva, aștepta ca el să acționeze; da a acționat, a cerut să vadă dacă Tarenga îl iubește. A doua zi Tarenga se trezi alinată de durere. Se gândea cum să reacționeze la următoarea întâlnire cu Dorin. Să îi spună să nu mai permită venirea acelei domnișoare. Răutatea îi dădea Tarengăi un sentiment neplăcut. Veninul îi făcea rău. Era o zi albă în care ninge. Frumusețea naturii începea să o însuflețească din nou. Fantasmelor copacilor cu crengile acoperite de zăpadă îi dădeau sentimentul măreției unde nu se petrec învolburări de mâl al sentimentelor negre. Fulgii albi sculptați în forme armonioase zburau pe umerii dalbi ai țării, atingeau sensibilitatea acută a Tarengăi care căuta acea stare a isihăștrilor din spațiul Daciei preistorice. Anestezierea suferinței i-o producea alba mireasă care era iarna, atât de rară în spațiul Terrei. Avea multe de făcut în această săptămână. Trebuia să-și strângă energia risipită în milioane de molecule dezintegrate de boala aruncată de Dorin. Trebuia să se reconstruiască, optimistă și încrezătoare, în construirea viselor atât de înalte. Dorul de Dorin străbătea sufletul ei și ochii negri care o priveau mereu cu intensitatea focului încins îi apăreau în față. Dorul era ca o apă lină, liniștită.

Atracția deosebită a Tarengăi față de Dorin era aceea că el era fascinat de pasiunea ei febrilă pentru Preistoria Daciei. Oricine comenta negativ o istorie de 2.000.000 de ani în spațiul carpato-danubiano-pontic, lăsa în sufletul Tarengăi o urmă de durere. Adevărul trebuia să țâșnească, o fântână arteziană care să răcorească aerul tuturor națiunilor. O cercetare pentru fiecare a spațiului de origine al omului, ar fi îndepărtat ființa umană de la ură, războaie, care pârjolesc Terra, care cheltuie banii necesari pentru înfometării Planetei Albastre. Om! Noțiunea românească este invocată în meditația hindusă. Sanscrită- românească definiție a limbii sfinte; san- sfânt scrită- scris. Esența pleacă de la elemente simple și revelarea lor deschide toate căile cunoașterii. “Upanishadele” încep prin invocarea cuvântului Om. Această operă constituie: “Vedele”. Ce cuvânt mai românesc, vreți? “Upanishadele” conțin “șă” care este planeta Venus. Pe plăcuța descoperită la Tărtăria, planeta Venus este reprezentată de un #, câtă muzică este în ideea feminității pe care planeta Venus o reprezintă. Plăcuța de la Tărtăria conținea horoscopul acelei preotese, arsă într-un mormânt. Ideea că această placuță ar fi din alt spațiu, decât cel românesc este crunt negată de existența acestei gropi în care a fost incinerată preoteasa, după un ritual despre care s-a vorbit în literatura de specialitate. O vechime de 7.000 de ani care a fost demonstrată de specialiști din S.U.A. cu analiza carbonului. Cea mai veche scriere din lume, pe plăcuțele de la Tărtăria, demonstrată de mulți specialiști. Dar semnele de pe plăcuțele preotesei arsă la Tărtăria, sunt semnele de pe costumele populare românești 卍 #. Aceste semne ca și altele le veți vedea înflorind, multicolor pe iile românești. Și atunci cum se poate demonstra importul? O cultură vie care vine din ghemul îndepărtat, pe firul istoriei, licurind timid în zilele noastre.

“Upanishadele” au același text simplu cu noțiuni divine ca și textul Plăcuțelor de Plumb de la Sinaia, care au fost Plăcuțele de Aur de la Sinaia, topite de Carol pentru construirea Castelului Peleş de la Sinaia.

De ce se găseau Plăcuțele de Aur de la Sinaia? Nu, întâmplător. Centrul Europei e la Sinaia, noi nu suntem în Estul Europei. Europa ține până la Urali. Sinele Europei era normal să fie marcat prin acest cuvânt, într-o civilizație atât de marcantă care și-a scris poveștile în Plăcuțele de Aur.

Textul “Upanishadele” a căror scriere sanscrită (iată ce cuvânt românesc= scriere sfântă) are simboluri ca și Plăcuțele de Aur de la Sinaia, descifrate astăzi de cercetători, rămase Plăcuțele de Plumb de la Sinaia.

Sinele uman ca și Sinele, Sinaia, geografic este în primul plan al scrierilor.

“Upanishadele” scriu despre sine: “Pentru sufletul iluminat, sinele este totul. Pentru cel care vede peste tot unitate, cum poate exista deziluzie sau suferință?” (“Upanishadele”, Colecția Lotus, pag.14, Capitolul Isha). Iată noțiunea Isha. În spațiul carpato-danubiano-pontic, spațiul nostru românesc- raman- brahman- isihăștrii erau înaintea yoghinilor. Isihasmul este și astăzi practicat în

mănăstirile din munții noștri sfinți, Kogoionii. Iată ce zic “Upanishadele”: “Cei care venerează atât trupul, cât și spiritul, prin trup înving moartea, iar prin spirit ating nemurirea”.

“OM.....O, minte, amintește-ți de Brahman. O, minte, amintește-ți de clopotele tale trecute. Amintește-ți de Brahman. Ține minte de faptele tale trecute”.

Textul Plăcuțele de Aur de la Sinaia, actualele Plăcuțele de Plumb de la Sinaia, se înscriu în aceeași notă de înălțare, de adorare, specifică epocii pietrei, o hegemonie a stanei de piatră cum consemnează noțiunea Stonehenge- miraculoasele monumente din Anglia care copiază arhitectura Sarmisegetuzei.

Carolus Lundius în cartea lui de la 1668 indică faptul că printre alții, stămoșii englezilor au fost dacii. Iată cea mai veche limbă înscrisă într-o plăcuță de aur de la Sinaia, turnată apoi în plumb:

“TYOR NATO DYO OROELIU DA SOVA CHREN VYSCA AYO JEOT DYON SIM ȘIT
TE UTI POF SON SUYU PORT DEGYO PATELA PANTEDA TO SONTA DAPYGYU MATO
DAVU ȚOPA DA VYE”

Nu iau decât acest cuvânt VYE- să vie, să vină, din tot textul tradus de cercetători prin lingvistică comparată, prin evoluția cuvintelor în limba română.

Iată traducerea: “Tyor, fiul domnului Oroeliu, de neamurile regelui Pisică a fost doboborât. Domnul cel Mare, mâniaș, de la Apa Divină s-a ridicat. A plecat Degyo la război, convins de conducătorul Dapyx. Mai- marii țării l-au rugat să vină”.

Pe plăcuțele de Plumb care au fost Plăcuțele de Aur, se află în centru un călăreț pe cal, cu steagul în mână. Este steagul dacic, un cap de lup cu trup de șarpe.

Mircea Eliade ne-a spus că dacii își țineau ostașii în păduri, îmbrăcați ca lupii, trăiau ca lupii, să fie viteji ca ei.

Șarpele reprezintă femeia, din simbolul Planetei Venus care se numea Șa, observați conotația sexuală a noțiunii. Uniunea bărbat- femeie se realizează după epoca matriarhatului, când femeia este reprezentată în statuia în piatră Frumușica, fiind sexi, cu sâni frumoși, dar în partea inferioară având un falus.

Plăcuța de la Tărtăria sau Plăcuțele de Plumb de la Sinaia, foste Plăcuțe de Aur de la Sinaia, nu apar întâmplător pe un loc gol. Există o cultură impresionantă derulându-se pe 2.000.000 de ani, străbătută în culturi, începând cu Cultura Boian ce are o figură de om pe un capac de vas. Marile culturi s-au derulat în spațiul românesc, ca cea numită Otomani, Buda, Celtică, etc. marile imperii au luat numele acestor culturi.

Mitra de aur găsită în depozitele aurifere este simbolul cel mai important al regilor și religiilor umanității.

Lucrarea “Stămoșii românilor” în 4 volume indică și înfățișează evoluția culturilor într-un timp atât de îndelungat. Elementele mai ales pe vase, se găsesc în muzeele românești. Jumătate de

pagină din fiecare, conține bibliografia care este notificată prin nume naționale și internaționale de prestigiu.

Fiecare om de pe planetă, în ideea de pace a “Upanishadelor” care evocă OM....ar trebui să-și caute urme în spațiul românesc, atât de generos, în verde și înflorire în anotimpuri, în nămeți albi cu fulgi hexagonali, în tradiții care înobilează sufletul și îl înveselesc cu băuturi naționale și cântece și jocuri tradiționale.

Tarenga se gândea că Dorin a lipsit în ultimele 2 săptămâni de la școală, fiind și el bătut de aceeași bombă a dragostei care explodase în sufletul ei, făcând-o să se fărâme în bucățele de simțire, exacerbate până la cerul albastru al primăverii care se apropia. Ca și păsările care începuseră să cânte în copaci, deși era încă iarnă, sufletul Tarengăi se fărâmița în bucăți de simțire și fiecare celulă se înfierbânta la gândul către Dorin. Ideea că și el ar fi simțit la fel și de aceea nu mai dăduse ochii cu ea, nu-i dădea pace Tarengăi. Cu tot optimismul ei, cu exercițiul de a apela la hormonii fericirii care înainte dădeau rezultat, nu mai putea să facă față valului de tristețe care o invadase în ultimul timp, nevăzându-l pe Dorin. E adevărat că și horoscopul anunțase o perioadă de tristețe, că niște gânduri negre, îi dau târcoale, așa se întâmpla de obicei primăvara, se instala o depresie, dar sentimentele Tarengăi erau cu adevărat în declin. Se gândea că nici nu mai putea să se îmbrace, să iasă, iar gândul că va veni un moment când ei doi vor fi împreună, nu o mai optimiza, i se părea cu totul imposibil așa ceva. Intensitatea trăirilor Tarengăi se manifestau atât pe linie de optimism cât și pe linie de pesimism.

Dezamăgirea era cu atât mai dureroasă cu cât ea se amplifică din zi în zi, și speranța murea. Tarenga s-a întâlnit cu Dorin care altă dată o plăcuse. Ochii lui negrii o vrăjiseră, altădată. Acum nu mai simțea nimic. De asemenea Mihnea o invitase în Poiană și la Teatru. Ar fi putut să se iubească împreună. Părea un lemn în raport cu alți bărbați. Nu vibra nimic în ea. Incendiul pe care Dorin îl produsese în trupul ei lăsase un jăratec pe care doar Dorin reușea să-l facă să ardă. I se părea inexplicabil acest proces atât de unilateral. E adevărat că ea fusese așa întotdeauna. Nu putuse iubi decât pe cel care o vrăjise. Dar acum parcă era mult prea individualizat acest proces. Se gândea dacă și cu el se petrecuse același lucru. Nu va afla niciodată. Toate iubirile se contopesc la un moment dat. I se dădea Tarengăi acest statut de a avea iubiri imposibile. Cine hotăra această îndrăgostire care se făcea atât de intempestivă? De unde acele unde care o duceau doar spre excepțional? Cum ar fi putut să îndeparteze acest proces de unilateralitate în iubirea ei. E adevărat că s-a simțit foarte bine în seara de Balet. O impresionaseră atât de mult profesionalismul din partea balerinilor. O ambiție de a nu mânca decât foarte puțin, o lingură de brânză și un măr. Sufletul tot este o distribuire de energie în acest caz. Dacă hrană nu este, ei se hrănesc cu prănă.

Era cu 2 bărbați la Teatru și cunoștințele o evitau. Prietena ei Silvia îi spusese că atunci când lumea te invidiază, nu te salută. Se îmbrăcase foarte sexi, sânii ei erau tot atât de frumoși și

picioarele rămăseseră tot atât de armonios alcătuite cu genunchii armonioși. Se gândea cât de fericită ar fi dacă Dorin ar fi cu ea în această seară la Teatru. Se gândea că dacă ei doi vor fi împreună va ține în secret iubirea lor. Nu va dori să o expună fiindcă orice adiere din partea cuvintelor cuiva ar putea ca o furtună îngrozitoare să răstoarne corabia cu pânze înfoiate a fericirii care ar putea să plutească pe un ocean verde sub cerul albastru bătut de nori albi ca niște imense lebede. O incendia din nou gândul că iubirea cu Dorin ar deveni o dată realitate. N-ar trebui decât să-l invite pe el acasă la ea sub un pretext oarecare.

Să-l ia în stăpânirea ei cu o forță pe care o avea cu Florin când tot ceea ce dorea ea se făcea.

Dar cu toate acestea știa că nu va folosi această metodă, aștepta ca el să o cucerească. Aceasta nu se va întâmpla fiindcă el este prea tare dominat de personalitatea ei.

Imposibilitatea se instaura din nou în haina ei monstruoasă, deși totul era posibil. De ce făcea Tarenga cu totul să fie imposibil?

Tarenga s-a întâlnit cu Dorin. Chipul jovial al acestuia, aerul blând, plin de umor a optimizat-o din nou făcând-o să-i pară viața foarte frumoasă. “Îl vreau! Îl vreau!” zicea Tarenga în timpul celor 3 ore petrecute în preajma lui Dorin. Îi venea să-i atingă mâinile albe, frumoase, îi văzu pântecul sexi, brăzdat de firele de păr, fiori adânci o străbătură. Discutară mult timp despre ei înșiși, despre filozofie, despre daci. Ochii negri, atât de dulci ai lui Dorin, rezistau privirii ei despre care știa că este deosebit de intensă.

Era revoltată că el lipsise 2 săptămâni și îi spusese asta. El încercă să o învăluie, spunându-i că a încercat să o sune. Ea nu crezu. Îi dădu o carte de vizită și îi spuse să o caute în această seară. El îi spuse că nu îi promite. Chipul lui perfect era obosit și avea cearcăne. Îi spuse Tarengăi că nu a dormit noaptea.

Petrecură timpul într-un mod încântător. O făcea să râdă cu poftă. Se simțea în al nouălea cer în preajma lui. “Nu știi”, gândea Tarenga, “ce-mi trebuie mai mult”. Numai gândul că ar putea ajunge cu el în pat o amețea.

Ningea alb, cu fulgi ca niște petale de trandafir. Copacii păreau candelabre în lumină încântătoare. Zăpada aducea minunile sfârșitului de iarnă. Fusese Sfântul Valentin- inițiere în Vale, ca apoi să vină Dragobetele- beat de dragoste. Toate porneau din acest spațiu atât de generos, românesc. Oamenii aceștia frumoși cu un suflet atât de pasionat, generaseră tot ce e mai frumos pe planetă.

Plecase de la Dorin cu speranța că seara el va veni la ea. Speranța era atât de mare, încât convingerea ei era fermă. Merse în piață și se încărcă mult cu tot felul de bunătăți ca să realizeze o masă. Avea și un cadou foarte frumos să-l ofere lui Dorin de seama lui. Se gândise mult cui să-i dea un cadou din Londra. Mereu dorise un om deosebit. Și acum găsisese acel om care merita.

Veni la ea d-na Sia și stătură de vorbă. Tarenga se gândea că între timp ar putea apărea Dorin și nu vroia s-o găsească împreună cu altcineva.

D-na Sia era foarte deprimată și Tarenga o învăța cum să se optimizeze. Exercițiul de optimizare e foarte greu. Dar antrenarea hormonilor fericirii este foarte importantă. Ei vor dezvolta celule sănătoase și nu se mai îmbolnăvește omul. Dacă e depresiv celulele se îmbolnăvesc. Exercițiul de stimulare a hormonilor fericirii este foarte complex. Ca și în gimnastică, nu trebuie să te lași.

Dorin n-a venit la Tarenga. Ea se gândea că el fusese prea obosit după o noapte nedormită. Dar se gândea în același timp că nu-i va mai da prilejul să-l invite la ea. Va aștepta ca el să facă un gest de apropiere. Se gândea să meargă mai des la școală, să petreacă mai multe ore cu el.

Tarenga nu era foarte tristă. Felul cum se purtase Dorin cu ea o făcuse să se gândească, de fapt el îi și spusese că nu îi este indiferentă.

Afară era zăpadă, ca o plapumă de frumusețe. Lumea era înnebunită de groaza zăpezii. Pesimismul oamenilor e îngrozitor! În loc să privească frumusețea acestui sfârșit de iarnă, ei vorbesc despre ororile ei.

Tarenga aștepta nerăbdătoare să se întâlnească iar cu Dorin. De ce omul nu e mulțumit cu o stare de fapt și vrea mereu mai mult?

Starea de nerăbdare în care era sufletul Tarengăi îi dădea o emoție, continuă. O să vadă reacția lui!!!

Iubirea aceasta învăluia sufletul Tarengăi în adierile de primăvară ale Năvalnicului, Dragobete, Blatul de dragoste după Inițiera în Vale (Valetin). Și aceste unde ale Năvalnicului (vezi tot val, învolburare în sentimente) i-a înălțat inima în ceruri albastre, în cântecul păsărilor care, deși era zăpadă, cântau cu pasiune prin copaci. Natura avea forțe interioare și Tarenga le simțea în primăvară, cum le simțise Ileana Cosânzeana, cuvintele au istorie, iată Ileana este Ea, Gee, cu Il în față, care notifica zeitatea din ea, iar Cosânzeana o nota Cu sân, feminină, sexi, ca să vină din nou Ea din Ana care va străbate ca Ana lui Manole spațiul acesta românesc, care vine de 2.000.000 de ani pe un fir auriu de istorie.

Tarenga se intensifica în sentimentul iubirii până la moarte. Ea avea o tensiune foarte mare în preajma lui Dorin. Deci putea să moară. Iubirea aceasta era ca un drum spre moarte, deși Tarenga o considera cu atâta ardoare, un drum spre o mare împlinire. Obstacolul care venea din venele ei bătute de sângele roșu o făcea să se uimească, întrutotul de ironia sorții.

Romeo și Julieta, eterna poveste era o damnare în ideea de dragoste și moarte. Ea nu mai putea iubi, o asemenea intensitate îi era interzisă. Fericirea imensă pe care o simțea în jurul lui Dorin, trebuia curmată, ca să-și salveze viața.

Dorin era mai dulce decât oricând. O întrebă dacă i-a adus acele pagini pe care el să le scrie pe calculator. Tarenga îi spusese că îl așteptase, dar alt băiat o sunase și îi dăduse lui să scrie. Dorin părea un moment contrariat; pe fața lui se citi o undă de uimire. Tarenga ridică sprâncenele și se gândi că dacă el ratase ocazia de a fi cu ea și ea îi dădea o mică lecție.

Momentele trecură într-o mare intensitate. Tarenga vroia să-și ia mașină și el păru foarte încântat de idee. O îndemnă să-și ia carnet de conducere. Dar ea nu-l dorea decât pe el, pe el, pe el.

Îl întrebă de ce o privește atât de intens, că o emoționează.

El îi răspunse că ea îl privea și atunci o privea și el.

Se gândise mult, Tarenga la vorbele lui, și își dădea seama că erau agresive, că dădeau vina pe ea, că nu găsea nici o alveolă prin care să se strecoare în accesibilitatea lui.

Treceau clipele într-un extaz continuu, dar ei însăși își interzicea să mai trăiască la asemenea cote de emoții.

Primăvara venea năvalnică și soarele stălucea pe cerul albastru. Păsările dădeau concerte ascuțite și gălăgioase în copaci.

Aerul era încă rece dar valul de primăvară se simțea. Cum poate natura să năvălească astfel, în sângele roșu al omului?

Tarenga se gândise până atunci că în mâna ei stătea puterea de a face orice cu viața ei. Dar iată că un obstacol apăruse. Doctorița îi spusese că va putea să-i aducă tensiunea la 12 cu 8, dar Tarenga nu dorea să ia medicamentele. Totodată se gândea că în preajma lui Dorin, tensiunea creștea impetuos.

Tensiunea sexuală era și mai puternică. Din primul moment când îl văzuse pe Dorin simți o atracție sexuală puternică față de el. Fundul lui îi dădu gândul “ce bine împinge cu fundul acesta”. De atunci îi venea să îi atingă mâna albă și senzuală, când se afla în preajma lui.

Gândul la el o făcea să-și simtă vaginul, contractându-se.

În război și în dragoste este permis, orice. Iată de ce. Dar există forțe interioare și exterioare care ne pun bariere.

Incursiunea în Dacia Preistorică, în îndepărtarea evenimentelor petrecute în spațiul românesc, această pasiune fierbinte a Tarengăi o făcu să mai uite de dragostea atât de pasionantă pentru Dorin. Dinozaurii care în basmele românești sunt balaurii, au trăit împreună cu oamenii.

Cultura Boian, cea mai veche cultură în spațiul românesc alături de cultura Buda, Otomani, Celtică, consemnează tocmai această viețuire a omului împreună cu animalele preistorice, uriașe. De-a lungul a două milioane de ani s-au derulat în spațiul românesc toate culturile care apoi au devenit marile imperii.

Steagul dacic este un cap de lup cu un trup de șarpe. Lupul este motivul principal al Filipicelor (civilizația lupilor) care încă este prezentă în cultura popular românească. Din spațiul

românesc au plecat dacii în toate părțile, lăsând urme cum ar fi scrierea sumeriană la Telon. Tarenga avea să cerceteze care este legătura între Telon și Teliu, iubita ei localitate de naștere unde era neamul Boriceanu (Boiceanu) neam de Șiș, este o ocultare a lui Zalmoxis. Dragonul care se găsește în cultura asiatică are aceeași figură ca a lupului dac, ca a balaurului care vine din povești.

Mircea Eliade a demonstrat că soldații daci trăiau în păduri ca lupii, să fie viteji ca lupii, erau îmbrăcați ca lupii.

Zalmoxis unește triburile geto-dacice la 1.800 î.e.n, la venirea illirilor. Acei daci peregrinaseră cu steagul lor în chip de lup, prin lume înainte de 1.800 î.e.n.. Scrierea de la Tărtăria este de 5.000 de ani î.e.n. horoscopul unei preotese arse, aflat pe o tăbliță de la gâtul acestei preotese consemnează simbolurile planetelor și relevă un horoscop. Cât de veche era cultura în spațiul românesc dacă la 5.000 î.e.n. exista un horoscop! Ce popor mai poate prezenta o dovadă de vechime atât de mare? Despre toate acestea s-a scris și cercetători avizați au prezentat dovezi de nezdruncinat.

Tarenga se gândea că dracii nu există. Ei erau acești daci, daimoni cum era scris și pe armurile lor de aur descoperite prin cercetările arhelologice.

Inexistența dracilor, a demonilor ca forță supranaturală elimina ideea existenței răului în concurență cu binele. În felul acesta teoria optimizantă, care stăbate planeta, are un fundament real.

Dumnezeu a fost iubire și raiul a fost spațiul românesc. Ra-mania- România- raiul ca o mană cerească.

Iubirea Tarengăi pentru Dorin zdruncina din temelii teoria optimizantă la care ea ținea atât de mult.

Nu însemna că ideile ei despre daci să nu fie cercetate în viitor și să se descopere minunile generatoare de viață ale matricei omului.

Era o confruntare zilnică în imposibilitatea iubirii pentru Dorin și ideile ei optimizante. Îi spusese lui Dorin care avea un simbol al unui dragon și era raportat la o cultură orientală, și el o întrebase unde poate repara această bijuterie; îi spusese că bijuteria (oficiu) e aproape de casa ei și îl așteaptă să o viziteze. “Nu vă promit nimic”, îi răspunse el. Lumea întreagă a Tarengăi se prăbuși. Vuietul acestei prăbușiri era ca o desprindere a cerului de pământ, în învăltoarea aceasta se afla ea și de obicei aștepta să ajungă acasă ca să-și lingă rănilor. Ca o boală ucigătoare, simțea această dezamăgire și din nou gândul morții îi dădu târcoale. Ca un pustiu i se părea întreaga viață și nu mai găsea nici un gust pentru a trăi.

Cum să vadă optimist în tot acest infern? Lupta pentru a fi optimist trebuie să străbată toate obstacolele și starea de bine și de fericire să se ridice peste toate acestea. “O luptă-i viața,/ deci te luptă/ cu dragoste de ea, cu dor” zice poetul George Coșbuc.

Cine își permitea să stea o zi întreagă în pat ca să doarmă, să depășească coșmarul, să simtă din nou dulceața vieții, dulceața fericirii?

Tarenga stătu toată ziua în pat și a doua zi își reveni.

Era energia sexuală care refulată înveninase întreaga ei ființă. Nu vă jucați cu energia sexuală!?? Dorin îi spusese să țină regim pentru tensiunea ei, să nu mai bea cafea, să renunțe la dulciuri, să nu mănânce prăjeli.

Totul dintr-o dată nu mai avea gust. Se mira cum Dorin cu intuiția și inteligența lui nu-și dădea seama că tensiunea ei crescuse datorită tensiunii sexuale!?!

Se gândea să-i spună și să renunțe să mai meargă la școală. Această iubire era un eșec din start și trebuia să pună capăt la ceva care era atât de dureros.

Era un balot uriaș de visuri care se prăbușeau ca un avion cu mii de sentimente izibindu-se de pământ. Așa de tare se înșelase? Nici un sentiment nu existase din partea lui Dorin.

Îl lăsase trist, contrazicând- o în ideea de optimism, spunând că nu se pricepe nici la calculatoare, nici la mașini.

Această undă a lui de pesimism o atinsese ca o aripă uriașă și simțise și ea atâta nefericire.

A doua zi fusese invitată la un vernisaj de pictură și se întâlni cu prietena ei, Jojo, nu o mai văzuse de mult timp și discutară foarte apropiat. Picturile erau deosebit de frumoase. Își comandă un tablou la un pictor de la București. Plecară cu Jojo prin oraș și tipul de la T.V. o salută cu eleganță, la fel și șeful de la Artele Plastice, la fel și mulți elevi pe care îi întâlni.

La un internet- café din apropierea casei se întâlni cu un domn care fusese în S.U.A și o invită cu insistență să mai vină pe acolo.

Vroia să plece în America să-și prezinte lucrarea despre daci, despre spațiul românesc, cel mai vechi spațiu de cultură.

Era 8 martie dar ningea alb peste copacii din grădina Tarengăi. Ca niște flori albe fulgii cădeau după ce se zbenguiau în văzduhul cu soare și sufletul ei părea că se înfrumusețează cu puritatea zăpezii, un mod de referință din iernile când tata o ducea pe sanie prin Teliu, având drept fundal brazii desenați de omăt pe cerul albastru, zile în amintirea ei bătute de un ocean de alb care săpase în inima ei o dragoste atașantă față de Teliu (vezi Telon), spațiul lui Zalmoxis, ocultat o mie de ani. 53 de scriitori antici printre care Strabon, Herodot, Iordanes, etc. etc, au fost interziși fiindcă au scris despre daci și Dacia.

Se va releva această istorie de 2 milioane de ani ca să se descopere țara zeilor?

N-a fost nevoie ca Tarenga să lipsească de la școală. A lipsit Dorin. A rugat-o pe secretară ca să o sune pe mobil și să îi spună că el nu vine la școală.

Tarenga nu a simțit nimic. Dar s-a gândit că și el trece prin aceeași intensă perioadă de învolburare a sentimentelor. Și pentru el era la fel de dureros să nu se iubească. Erau doar gânduri.

Se gândea că făcuse o fixație pentru el și să încerce să raționeze, să nu se mai gândească. Medita foarte mult. În meditație imagina personalități pe care le invita la discuții.

- “Te-am rugat pe tine Zalmoxis să te întruchipezi în Dorin.”

- “Dar, Tarenga nu ai fost mereu credincioasă. Eu nu suport să mă trădezi. Eu am fost zeu și sunt pomenit de poporul roman de fiecare dată, de moși; moșii de primăvară, moșii de vară, moșii de iarnă.” Zeul- Soare, mox- moș și is- această notificare de zeu aflată și la Isis și la Gingis și la Iisus și a devenit SIR marcând regalitatea înălțătoare, rămânând și astăzi.

- “Da Zalmoxis, nu știu eu ce să mai fac. O parte din mine a devenit Dorin și respiră în mine, stă împreună cu mine, în fiecare secundă, în fiecare clipă.”

Tarenga i-a invitat la Palatul Peleş pe Zalmoxis, pe Rebreanu, pe George Sand și pe Florin, fostul ei soț.

Curtea castelului aflată în pădurea de la Sinaia, impresiona prin arhitectura cu statui, cu bazine și prin vegetația luxuriantă.

Pentru ora prânzului îi invită în sufrageria maiestuoasă cu masa rotundă, cu scaunele sculptate și le servi o masă copioasă. O supă cu găluște aurii, apoi o friptură de carne afumată de porc, cum se face la Teliu, cu cârnați deosebit de gustoși, pe un platou cu sarmale.

Între timp discuta cu Zalmoxis care era supărat că un moment îl trădase în gândurile ei.

Aura lui măreață de zeu trebuia respectată și dacă îi ceruse să se întruchipeze în Dorin, ar fi trebuit să-i fie întru totul credincioasă, chiar și în gânduri. Vorbi apoi cu Eminescu, cel mai mare poet romantic în opera căruia simbolurile ca luna, natura misterioasă, iubita blândă cu ochi albaștri, se profilau în spațiul dacic, ceea ce îl făcea cel mai mare dintre poeții romantici. El o iubise mult pe Veronica, o ardeleană, cea mai frumoasă dintre femei, muza lumii.

Eminescu nu-i dădea prea multe sfaturi. El părea trist și îi sugera ideea schopenhauriană că viața plutește în tristeți.

Totuși Tarenga îl invită de fiecare dată la mesele ei, cu prietenii ei, mari personalități dispărute.

Îi ruga pe toți să o sprijine în această iubire atât de tumultuoasă care venise peste ea fără ca să dorească acest lucru.

Vorbea cu Liviu Rebreanu, cel mai mare prozator roman, un ardelean, și el îi povestea multe întâmplări din viața lui. Era mai mult pasionat de literatura care îi fusese fir roșu în viață.

George Sand fusese aleasă de Tarenga pentru a participa la invitațiile ei fiindcă opera ei îi plăcuse nespuse de mult. Ea o îndemna să persevereze în această iubire, să încerce să-l cucerească pe Dorin, fiindcă iubirea împărtășită îi va lua aceste tensiuni de pe ea.

În fine, Florin, fostul ei soț care murise, era invocată pentru a nu fi gelos.